

## ROMANÇO DE L'ESTATUT D'ASTROLOGIA

En un país petit, molt lluny d'aquí,  
plorava la princesa Catalina  
el seu incert futur quan netejava  
la pols del mil·lenari aixovar.

La clau i el duro volia tenir,  
i candidat al tro que fos decent,  
però no despertava cap sang blava  
la passió a l'hereva present.

Res no semblava funcionar bé  
al camp, tampoc al port,  
quan tot de cop  
sorgí l'amor com gall de bon matí  
cantant proposta i quiquiriquí.

De l'apatia i del tedi a un clam,  
p(e)rò no al camp sinó a l'ampla cort.  
Problema qualsevol s'arreglaria  
amb un nou estatut d'astrologia.

D'entrada tots d'acord, nobles i reis,  
cal definir els astres i la terra.  
Qui es vol casar amb el calcer no s'erra  
i es posa en bones mans d'un sabater.

A l'harmonia i a la il·lusió  
molt aviat se'ls trenca el taló.  
Sortir al nou retrat acaba sent  
més important que el propi casament.

Buscant reinstal·lar-se a la cort,  
les germanastres de na Catalina  
s'entenen d'amagat amb el promès  
i en un descuit vessen vi d'una tina.

Capcot, el poble rep el text mullat,  
i esquizofrènic clama com un boig  
que són però no són antic regnat,  
i en acabat, festeja el gran enllaç.

De regnes i des de comtats veïns  
arriben ja tibats els convidats,  
trobant tots els defectes al banquet,  
però deixant els plats ben escurats.

A l'endemà de la ressaca plou,

jau la princesa tota sola al llit.  
Tant de soroll per res i el matalàs  
és fred, cap rastre hi ha del nou marit.

I obrint el gran balcó per respirar,  
es troba amb el príncep ja finat.  
El van deixar borratxo traspasar  
amb les grans competències a mig dir.

Es tanca Catalina al castell,  
i amb ràbia, passant el forrellat,  
pretén saber qui pot ser l'assassí,  
plorant un altre cop el seu mal fat.

I li caldrà molts anys –el poble canta–  
p(e)rò tornarà sofrint a lluitar.  
I tornarà a vèncer el seu amor  
si els astres no la tornen a casar.

De Flix, Josep. “Romanç de l'estatut d'astrologia”.